

ONZE HOF RONDON DE KERK

Onze schitterende Andreaskerk is omringd door een mooi kerkhof. We noemen het een kerkhof en geen begraafplaats omdat het woord 'kerk-hof' meer zegt dan een soort verzamelplaats (speelplaats, parkeerplaats). Het is de plaats waar we eeuwenlang onze doden hebben begraven rondom de kerk. Een hof is een omheinde en beschutte plek waar bloemen, struiken en bomen groeien en waar mensen tot rust kunnen komen. Een plek ook die met liefde elke

donderdagmorgen wordt onderhouden door onze Hoveniers. Een tuin geheel rondom de kerk, want deze is slechts toegankelijk door een pad dat aan weerskanten omgeven is door graven. In deze hof mogen zij rusten in de schaduw van de kerk, de woonplaats van God, zoals aangegeven in Psalm 91:

Wie woont onder de hoede van de allerhoogste God,
wie overnacht in de schaduw van God almachtig,
hij zegt tot de Heer; mijn toevlucht zijt Gij,
mijn God, op U stel ik heel mijn vertrouwen (GvL).

Overnachten wil hier zeggen: verblijven op een plaats die de bescherming geniet van God. Na de hitte van het leven rusten de doden in de schaduw van de Allerhoogste.

Er is nog een tweede versie van Psalm 91 in de zangbundel GvL die we vaak zingen tijdens een Avondwake: 'Wie in de schaduw Gods mag wonen, hij/zij zal niet sterven in de dood'. Ook laat God door middel van zijn engelen zien wat Hij met mensen doet: behoeden voor vrees en onheil, op handen dragen, rust geven tot in lengte van dagen.

Elke dag zijn er mensen te zien op het kerkhof om het graf van een geliefde te bezoeken: om een bloemetje of lichtje te brengen, de bloemen water te geven of voor een kort gebed.

Volgende week is het Allerzielen. Dan staan op veel graven bloemen op of naast het graf, meestal witte chrysanten. Ook is er die avond een speciale eucharistieviering waarin de overleden parochianen van het afgelopen jaar worden herdacht. Gebruikelijk is dat als een parochiaan is overleden er tijdens de Avondwake of Uitvaartplechtigheid een kruisje met zijn of haar naam wordt opgehangen aan het Verrijzeniskruis achter in de kerk. Tijdens de viering van Allerzielen wordt de naam van de overledene genoemd en komt de familie van de overledene naar de kerk om het kruisje in ontvangst te nemen. Hierbij maakt het niet uit of het parochianen zijn die op ons kerkhof begraven liggen of dat zij zijn gecremeerd. Als de mensen 's avonds als het donker is naar de kerk komen, branden meer dan honderd lichtjes op het kerkhof. Deze zijn te vinden bij de Calvarieberg, bij het Kindermonumentje en bij verschillende graven langs of achter de kerk (bijvoorbeeld bij de graven van de overleden Maristen die in onze parochie hebben gewoond). Het is een eerbetoon voor al onze gestorvenen. Aan het eind van de viering zingen we het Lied van de Opstanding: 'De steppe zal bloeien'.

SV

In: Parochieblad *Rondom Johannes*, jrg 5, nr 6, november 2019